

DESPENTES

Alex Bleach

The Dogs
Easybeats

Bad Brains
The Redskins
Bohannon
Sham 66
The Temptations
Pixies

David Bowie
Bonnie
Honor
Code of Honor
Jane's Addiction
Hüsker Dü
Oasis

ŽIVOT

1

VERNONA

SUBUTEXE

Wesley
Crazy
Pop Caravan

The Gun Club
The Cramps

■ garamond

Stiff Little Fingers
The Smiths

Život Vernona Subutexe 1

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Virginie Despentes

Život Vernona Subutexe 1 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VIRGINIE

DESPENTES

1

ŽIVOT

VERNONA

SUBUTEXE

■ garamond

*Z francouzštiny přeložila
Petra Zikmundová*

Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide à la publication F. X. Šalda, a bénéficié de la collaboration de l'Institut français de Prague.

Tato kniha vychází za pomoci programu na podporu publikační činnosti F. X. Šalda Francouzského institutu v Praze.

**INSTITUT
FRANÇAIS**
Prague

Copyright © Virginie Despentès et les Editions Grasset & Fasquelle, 2015
Translation © Petra Zikmundová

ISBN tištěné verze 978-80-7407-5179

ISBN e-knihy 978-80-7407-109-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7407-162-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7407-637-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Non omnis moriar

...

*Martine Giordano,
Josefině Pepě Bolívar,
Yanně Pistruin.*

V oknech přes ulici už se svítí. V rozlehlém open space, nejspíš kanceláři reklamní agentury, se míhají siluety uklízeček. Začíná jí v šest. Vernon se většinou budí chvilku před tím, než přijdou. Dal by si silnou kávu a cigaretu se žlutým filtrem, chtěl by si udělat topinku a při snídani si na počítači procházet tučné titulky *Le Parisien*.

Kafe si nekoupil už týdny. Cigarety, co si ráno balí ze včerejších vajglů, jsou tak tenké, že je to jak šlukovat papírek. K jídlu nemá v kuchyni nic. Připojení ale ještě běží. Platba za internet se strhává v den, kdy chodí příspěvek na bydlení. Ten už sice několik měsíců jde přímo na účet domácímu, ale zatím to vychází. Snad to tak i vydrží.

Paušál na mobilu mu přerušili, už se neobtěžuje ho obnovovat. Tváří v tvář tomu debaklu se Vernon drží jasné strategie: dělá, jako by bylo všechno v nejlepším pořádku. Sledoval, jak se všechno jako ve zpomaleném záběru hroutí, načež krach nabral otáčky. Vernon ale zůstává pořád stejně lhostejný a nad věcí.

Nejdřív mu přestali vyplácet podporu. Kopii zprávy o ukončení dávek dostal poštou od své poradkyně. Vycházel s ní dobře. Skoro tři roky se pravidelně vídali v její úzké kóji, kde ubíjela pokojové rostliny. Paní Bodardová byla šmrncovní, na zrzavo obarvená

třicátnice s kyprými tvary a bujným poprsím. S oblibou si stěžovala na své dva kluky, jaké jí dělají starosti a jak je pravidelně vodí k pediatrovi, aby jim přiklepl hyperaktivitu a předepsal něco na uklidnění. Jenže podle doktora se hoši těší výbornému zdraví a posílá ji k šípku. Paní Bodardová Vernonovi vyprávěla, že jako malá byla s rodiči na koncertech AC/DC a Guns N'Roses. Dneska má prý radši Camille a Benjamina Biolayovy, k tomu se ale Vernon zdržel urážlivých poznámek. Dlouze řešili jeho případ: od dvaceti do pětáctyřiceti prodával desky. V jeho oboru byly nabídky zaměstnání vzácnější, než kdyby pracoval v uhelných dolech. Paní Bodardová navrhovala rekvalifikaci. AFPA, GRETA, CFA, probírali společně všechny dostupné kurzy, načež se přátelsky loučili s tím, že to dořeší příště. Po třech letech nepřijali jeho přihlášku na učňák v oboru administrativních služeb. Dle svého mínění udělal všechno, jak měl, na přihlášky se stal odborníkem a vyplňoval je mimořádně obratně. Časem nabyl dojmu, že jeho práce spočívá v brouzdání po internetu, hledání nabídek slučitelných s jeho zaměřením a rozesílání životopisu po mailech, na které pak dostával zamítavou odpověď. Kdo by chtěl zaučovat člověka s padesátkou na krku? Splánil sice praxi v koncertním sále na předměstí a další v artovém kině – ale krom toho, že občas vytáhl paty z domu, udržoval si přehled o problémech příměstské vlakové dopravy a potkal se s pár lidmi, mu to přineslo akorát tak příšerný pocit zmaru.

V kopii zprávy, v níž paní Bodardová odůvodnila odebrání podpory, zmiňuje věci, se kterými se jí svěril během neformálního klábosení, například jak utratil něco málo za koncert The Stooges v Le Mans nebo jak prohrál sto euro v pokeru. Když si složku pročetl, spíš než aby si dělal starosti s odebranou podporou, mu najednou za tu jeho poradkyni bylo strašně trapně. Muselo jí být asi tak třicet. Vydělávala třeba – kolik může taková ženská vydělávat – dva tisíce hrubého? Maximálně. Jenže tahle generace byla

odchovaná v rytmu hlasu Velkého bratra rozléhajícího se soutěžní vilou: ve světě, kde může kdykoliv zazvonit telefon a dostaneš nařízeno dát padáka polovině spoluhráčů. Zbavit se bližního je zlatým pravidlem her, kterými byli odkojeni. Může po nich člověk dneska chtít, aby jim to přišlo morbidní?

Vernon si říkal, že odebrání podpory ho aspoň namotivuje „něco“ si najít. Jako by snad to prohloubení už tak žalostné situace mohlo nějak přispět k tomu, aby se vymotal ze slepé uličky, v níž uvízl...

Nebyl sám, s kým to šlo rychle z kopce. Těsně po přelomu milénia se ještě hromadě lidí vedlo celkem dobře. Z poslíčků se ještě stávali manažeři labelů, stážisti to někdy dotáhli až do vedení televizní rubriky, dokonce i flákači končili jako šéfové hudebního oddělení ve Fnacu... Lidi ze zadního voje, co nebyli tak orientovaní na úspěch, si vystačili s občasnou dohodou na festáku, jezdili na turné jako roadies, vylepovali plakáty... Vernon tehdy dobře chápal dopad tsunami jménem Napster, ale nikdy by ho nenapadlo, že se loď potopí úplně celá.

Někdo měl zato, že to byla karma, po nástupu cédéček na tom byl průmysl skvěle – všem klientům se dala znovu prodat celá diskografie na nosiči, co byl výrobně levnější, ale v obchodech se prodával za dvojnásobek... akorát milovníci muziky z toho radost neměli, na vinyly si přece nikdo nikdy nestěžoval. Tahle karmická teorie ale měla jednu mezeru: kdyby dějiny člověka trestaly za to, že se chová jako kretén, už by se to dávno vědělo.

Vernonův obchod se jmenoval Revolver. Ve dvaceti tam začal jako prodavač, a když šéf odjel do Austrálie a otevřel si tam restauraci, podnik převzal. Kdyby mu na začátku někdo řekl, že v tom obchodě zabije nejdůležitější roky života, odpověděl by to rozhodně ne, na to mám moc plánů. Až ve stáří člověku dojde, jak trefně podstatu veškerého dění vystihuje prűpovídka „kurva to to letí“.

V roce 2006 musel zavřít. Nejsložitější bylo najít místo sebe někoho do nájmu a pustit z hlavy představy o přidané hodnotě, ale první rok v nezaměstnanosti, bez odškodného, na které jako majitel neměl nárok, celkem šel – smlouva na sepsání desítky hesel do encyklopedie rocku, na černo pár dní u vstupu na jeden festival na předměstí, recenze alb v hudebních časopisech... a taky začal na internetu prodávat věci, co mu zůstaly z obchodu. Většiny zboží se zbavil ve výprodeji, zbylo ale pár desek, speciálních edic a taky rozsáhlá sbírka plakátů a trik, které nechtěl střelit za levno s ostatním. Na eBayi lidi přihazovali třikrát víc, než čekal, navíc se to obešlo bez popotahovaček s účetnictvím. Stačilo být spolehlivý, v týdnu zajít na poštu a zásilku pečlivě zabalit. První rok byl euforický. Život ale často hraje na dvě kola: v prvním tě uspí zdáním, že máš navrch, a v tom dalším, když tě má pěkně rozjetého a nepozorného, tě totálně rozseká.

Vernon akorát stačil znovu přijít na chuť rannímu lenošení – víc než dvacet let, ať třeba lilo, nebo byl zrovna nachcípanej, šest dní v týdnu v obchodě zvedal tu zasranou kovovou roletu, přes to nejel vlak. Za pětadvacet let svěřil klíče někomu dalšímu jen třikrát: střevní chřipka, zavádění zubního implantátu a houser. Trvalo mu rok, než se zase naučil zůstat ráno v posteli a číst si, když měl náladu. Nejvíc ujížděl na tom, poslouchat rádio a přitom si na netu pouštět porno. Měl přehled o všem, co kdy natočila Sasha Grey, Bobbi Star i Nina Roberts. Taky si rád dával šlofíka, půl hodinky si četl a pak to zalomil.

Druhý rok obstarával obrazový materiál do knihy o Johnnym Hallydayovi, zažádal si o podporu, co zrovna přejmenovali ze začleňujícího na solidární příjem, a začal rozprodávat vlastní sbírku. EBay mu dost vynášel, nikdy by neřekl, jaké fetišistické šílenství bude hýbat světem 2.0, všechno šlo na dračku: merch, komiksy, figurky, plakáty, fanziny, fotoknížky, trika... S prodáváním se

člověk napřed drží zpátky, ale jakmile se do toho dostane, s radostí se zbaví úplně všeho. Postupně doma zametl všechny stopy po svém dosavadním životě.

Pořád uměl docenit, jak příjemná jsou rána, kdy vás furt někdo s něčím neotravuje. Měl spoustu času na poslouchání muziky. A všichni Kills, White Stripes a další Strokes si klidně mohli vydávat alba, co hrdlo ráčí, jeho starost už to nebyla. Všechny těchhle novot už měl po krk, nikdy to nekončilo, aby si udržel přehled, musel být bez ustání přísátý na web a do úmoru do sebe sypat další a další songy.

Nečekal ale, že až zavře krám, bude tak živořit, co se týče holek. Říká se, že rock je chlapecká záležitost, říká se ale spousta volovin: měl i zákaznice, a málo jich rozhodně nebylo. S holkama si rozuměl moc dobře. Na vztahy nebyl, nikdy se nechtěl zaháčkovat, a o to víc se na něj lepily. Kolikrát stačilo, že si maličká jednou přišla i s boyfriendem pro nějakou desku, a do týdne byla zpátky sama. A k tomu všechny ty, co pracovaly v okolí. Kosmetičky z druhého konce ulice, holky z obchodu naproti, holky z pošty, holky z restaurace, holky z baru, holky z bazénu. Neuvěřitelně plodná líheň, k níž v okamžiku, kdy odevzdal klíče, navždy ztratil přístup.

Vážnějších vztahů měl v životě jen pár. Tak jako spousta jeho známých žil Vernon ve vzpomínkách na tu, která odešla. Na tu osudovou. Ta jeho se jmenovala Séverine. Bylo mu osmadvacet. Moc si zakládal na svojí pověsti serial lovera, a tak si včas nepřiznal, že tahle je mezi všemi ta pravá. Byl dravec ulice, nezkrotný a nezávislý, kamarádi se mohli pominout, jak s ladnou nenuceností střídal jednu holku za druhou. Tak mu to aspoň přišlo. Svůdce, co má jenom známosti na jednu noc, co se neváže, co má holky na háku. Nedělal si žádné iluze: jako spousta kluků s nízkým sebevědomím si lámáním ženských srdcí prostě dokazoval, že na to má.

Séverine byla vysoká a měla takovou páru, že to člověka až unavovalo, k tomu měla nekonečně dlouhé nohy a nosila se jako bohatá Pařížanka, taková ta, co může nosit vesty z ovčí kůže a vypadá v tom skvěle. Držela věci pevně v rukou, se vším si doma poradila, bez problému si i zvládla na krajnici vyměnit pneumatiku – taková ta holka z lepší rodiny, zvyklá postarat se o sebe a nikdy si nestěžovat. Přesto se v soukromí uměla uvolnit. Když na ni myslí, vidí ji nahou, v posteli, kde se ráda povalovala celé víkendy. Gramofon si pokládala na podlahu hned vedle matrace, aby se nemusela zvedat, když dohrála deska. Kolem lůžka se jí povalovaly cigára lahev vody telefon s kroucenou šňůrou, tu měla vždycky zašmodrchanou. To bylo její království. Po několik měsíců ho v něm přijímala.

Byla z těch, co je matka naučila nepropadat slzám, když jim frajer zahne. Séverine zatínala zuby. Vernon se nechal dost hloupě načapat – a divil se, že ho okamžitě nenechala. Řekla „tak já jdu“ a odpustila mu. On si to vyložil tak, že se bojí ho ztratit, a začal její slabou povahou mírně pohrdat. Takže vesele pokračoval. Tříkrát nebo čtyřikrát se vážně pohádali a ona říkala moc mě neprovokuj, nebo se spakuju a vypadnu, nedáváš mi na vybranou, a Vernon byl přesvědčený, že to neudělá. Nic nečekal. Když se dozvěděl, že někoho má, naházel jí věci do papírové krabice a tu nechal dole na chodníku. Pohled na to, jak se v jejích šatech, knihách a parfémecích prohrabují kolemjdoucí, jak se její věci povalují před jeho domem, ho pak v hlavě strašil ještě roky. Už o ní nikdy neslyšel. Trvalo mu dost dlouho, než pochopil, že se z toho už nevzpamatuje. Na potlačování citů měl talent. Často si představuje, jak by teď vypadal jeho život, kdyby se Séverine zůstal. Kdyby měl odvahu se změnit, kdyby věděl, že vám osud stejně sebere všechno, čeho si ceníte, a proto je lepší myslet dopředu. Teď už má určité děti. Tyhle holky takový jsou. Usadí se. Ne že by tím ztratily své kouzlo. Není to žádná megera. Trochu povrchní ženská, co jí

jenom bio a zaujatě řeší klimatickou změnu, ale vsadil by se, že pořád poslouchá Trickyho a Janis Joplin. Kdyby s ní byl zůstal, našel by si hned po zavření obchodu práci, protože by měli děcka a on by neměl na výběr. A dneska by si nevěděli rady, co s tím, že kluk hulí nebo že malá je anorektička. No nic. Radši se přesvědčuje, že těm hrůzám předešel.

Ted' si Vernon zašuká míň než ženatý chlap. Nikdy by neřekl, že tak dlouho může vůbec bez sexu vydržet. Na Facebooku nebo Meeticu se dá snadno nabalit z pohodlí domova, ale když si člověk nevystačí s virtuálním rande v Second Lifu, musí za tou holkou nakonec stejně vyrazit ven. Dát dohromady ohoz, co je vintage, ale nevypadáš v něm jako bezdřák, nějak zařídit, aby nemuseli na kafe, do kina, a už vůbec ne někam na večeři... a nebrat ji potom k sobě, aby neviděla ty prázdný skříně, vybrakovanou lednici, tu špínu a bordel – se sympatickým chaosem nenapravitelného samotáře tohle nemá nic společného. U něj panuje smrad nepraných ponožek, typický staromládenecký odér. Může vyvětrat nebo se navonět. Ten pach ale vyznačuje jeho teritorium. Sečteno podtrženo, balí holky na internetu, a když si s ním chtějí domluvit schůzku, rovnou je zazdí.

Vernon se v ženách vyzná, taky že má spoustu zkušeností. Tohle město překypuje troskami, co by mu doma milerády uklidily, padly by na všechny čtyři a obdařily ho dlouhou felací, třeba by ho tak i povzbudily na duchu. Jenže věk, kdy si namlouval, že se to všechno obejde bez protislužeb, už má za sebou. Že holka zestárne a zoškliví, nutně neznamená, že bude mít míň keců a nároků než nějaká vymazlená dvacítká. Ženy se vyznačují tím, že na sobě klidně měsíce nedají nic znát, než se nakonec vybarví. Před tímhle typem ženských, co by se na něj mohly snadno nalepit, se má na pozoru.

S kamarády je to jinačí. Roky spolu poslouchali desky, chodili na koncerty, probírali kapely, tyhle vazby jsou posvátné. Nepřestanou

se vídat jen proto, že budou muset vyměnit kulisy. Změnilo se ale to, že si teď musí zavolat a na srazu se domluvit, předtím se prostě zastavili u něj v obchodě, když šli kolem. Nebyl zvyklý plánovat si večere, chození do kina nebo popíjení a jointy... Ani si nevšimnul a všichni kámoši se postupně stáhli na venkov, protože buď měli ženu a haranty a už jim nestačilo třicet metrů čtverečních, nebo si Paříž nemohli dovolit a rozum jim velel stáhnout se zpátky do rodného města. Co se týče lidí po čtyřicítce, Paříž na svém území toleruje jediné potomky vlastníků, zbytek obyvatelstva ať hledá štěstí jinde. Vernon zůstal. Možná neměl.

Že se mu všichni rozprchli, si uvědomil až později, když ho samota zazdila zaživa. A pak přišla ta smrt tragédií.

Začalo to Bertrandem. Vrátil se mu rak, do krku. Už prvně mu dal dost zabrat. Myslel si, že z toho vyvázl. Kamarádi každopádně oslavili jeho uzdravení jako definitivní vítězství. Podělalo se to ale tak rychle, že je to sejmulo jak zvedák do čelisti a pořádně jim to došlo až po pohřbu. Během těch tří měsíců od oznámení diagnózy do jeho definitivního odchodu ho ta nemoc úplně sežrala. Bertrand nosil černé košile se zvednutým límečkem. Nosil je tak od roku 1988. Časem mu dalo práci zapnout všechny knoflíky, jak mu z piva narostlo panděro. Ve čtyřiceti a něco měl dlouhou, bílou hřívu, na nose Ray-Bany s kouřovými skly, parádní boty z hadí kůže a rošťáckou tlamu. Byl zarudlej, ale zachovalej, valibuk jeden.

Vidět ho v dědkovském pyžamu byl šok. Plešatění by se ještě vydejchalo. Ale z toho směšného pyžama se Vernonovi svíralo srdce. Bertrand nemohl jíst a ani ta nejlepší tráva na světě s tím nic nezmohla. Ztrácel svou mohutnost, která pro něj bývala příznačná. Bylo to až obscénní, jak mu pod zažloutlou kůží vystupovaly kosti. Tvrdošíjně dál nosil prsteny s lebkami, i když mu sklouzávaly z prstů. Při plném vědomí den za dnem sledoval, jak umírá.

Pak přišla nekončící bolest, bezvládné tělo a maska kostlivce. Pořád si dělali randu z pumpy s morfinem, protože blbý vtipy byly jejich jediným způsobem komunikace. Někdy Bertrand začal o smrti, která ho čeká. Říkal, že se v noci budí strachy a taky že „nejhorší je, že hlavu mam úplně v pohodě, jenom cejtim, jak tělo klidí pole, a nemůžu s tím nic dělat“. Vernon nemohl opáčit „ale no tak, to bude dobrý, to zvládneš, kámo“. Tak poslouchali The Cramps, The Gun Club a MC5, a dokud ho Bertrand ještě snášel, popíjeli pivo. Rodina byla nepřítel, ale upřímně – co jim zbývalo.

A pak jednou ráno zpráva o jeho smrti, esemeska. Tehdy ještě Vernon zvládnul jako ostatní na pohřbu zachovat důstojnost. Černé brýle. Ty měli doma všichni, a ještě pěkný černý kvádro. Až pak se ho zmocnilo zděšení. Zděšení a stesk. Nutkání mu zavolat, neschopnost vymazat jeho poslední hlasovky, neschopnost uvěřit, že se to stalo. Od určitého věku už se od mrtvých neodlučujeme, zůstáváme v jejich čase, v jejich společnosti. Na výročí smrti Joea Strummera se Vernon choval, jako by tam Bertrand pořád byl: poslouchal celou diskografii The Clash a popíjel pivo. Ta kapela ho přitom nikdy nezajímala. Tak ale přátelství funguje: naučíme se hrát na cizím hřišti.

Tenkrát v prosinci 2002 spolu stáli ve frontě na lososa, protože Bertrand trávil Vánoce s jednou Norkou a chystal se ji ohromit svou kulinářskou rafinovaností. Byl přesvědčený, že pro uzeneho lososa se musí jedine do tohodle obchodu v pátem obvodě a nikam jina. Po dost dlouhé cestě metrem čekali, až na ně přijde řada. Fronta se táhla ulicí, mohlo to být klidně na čtyřicet minut. Vernon si šel pro cigára a v trafice v rádiu zaslechl, že Strummer umřel. Vrátil se za Bertrandem. Ne, děláš si prdel! Myslíš, že bych si z něčeho takovýho dělал prdel? Bertrand zblednul, i tak si ale koupil toho lososa a k tomu dvě lahve vodky. Druhou dopili za zpěvu *Lost in the Supermarket* a vzpomínali na to, jak spolu viděli

Strummera vystupovat sólo. Vernon tam tehdy šel jen jako doprovod, ale pak ho tam ten nával emocí srazil do kolen, ramenem se lepil na kámoše a do očí mu vhrkly slzy. Nikdy o tom nemluvil, ale když Joe Strummer umřel, všechno mu to pověděl, a Bertrand řekl jo, já to viděl, ale nechtěl jsem ti to dávat sežrat. Do hajzlu, Strummer. Může tohle vůbec něco překonat?

Tři měsíce nato přišla řada na Jean-Noa. Nebyl pod vlivem ani nepřekročil rychlost. Dálnice, kamion, zatačka a mlha. Vracel se se ženou po víkendu a chtěl přepnout rádio. Ona z toho vyvázla s rozmaširovaným nosem. Ten, co jí pak udělali, byl mnohem lepší než originál. Jean-No už z toho nic neměl.

Tu neděli byl Vernon u kámošky, válel se na matraci z půlky opřené o stěnu, přikrytý indickým přehozem propáleným jointy tolikrát, že to vypadalo jako vzor. Dávali si maraton *Vetřelce*, všechny díly z projektoru. Bydlela v podkrovním bytě u stanice Goncourt. Měla to pár kroků do jedné z posledních DVD půjčoven. Viděli už takhle *Lepší zítřek*, *Mad Maxe*, *Kmotra* i *A Chinese Ghost Story*. Tahle holka byla klenot, milovala hulení a mangu. Nebyla z těch, co musí pořád někam vyrážet. Akorát otravovala prosímte Kocourku skoč mi dolů do krámu pro bonbony. Pět pater bez výtahu. Role úslužného Kocourka pro Vernona nebyla. Kámoška zrovna na ohromném tácu přinesla sklenice coly plné ledu, film pozastavený, a Vernon zvednul vyzvánějící telefon, což se o nedělích moc často nestávalo. Jenže Emilie mu už strašně dlouho nevolala, říkal si, že to asi bude důležité. Dozvěděla se to od mladší sestry Jean-Noa. Vernona překvapilo, že dává kamarádům vědět zrovna ona. Jean-No má přece ženu. Dobře, byla zrovna v nemocnici, ale stejně, aby tu zprávu šířila milenka? Emilii znal kdysi dobře, pak se ale ztratili z dohledu, a tohle nebyla zrovna šťastná příležitost k vykládání novinek.

Vernon trval na tom, že film dokoukají. Přišlo mu, že to s ním nic nedělá. Což ho zaskočilo. Napadlo ho, že už je možná otrlejší. Jenže s Jean-Noem se vídali každý týden a po Bertrandově smrti se ještě víc sblížili. Scházeli se na oběd u Turka naproti Severnímu nádraží, vždycky si objednali to samé menu za dvanáct euro a spláchli ho studeným pivem. Jean-No přestal s kouřením, ale dávalo mu to dost zabrat. Kdyby chudák věděl, že mu to bude k ničemu, nastavoval by si budíka i na noc, jen aby si zakouřil ještě víc. Jean-No si vzal příšernou ženskou. Spoustě kluků dává pocit bezpečí, když jsou pod pantoflem.

Dostihlo ho to až později, v noci. Když už málem zabral, projelo jím mrazivé bodnutí. Musel se obléct a jít ven – do zimy, být sám, sledovat světla putující po tělech rozpustit se v pohybu a cítit pod nohama pevnou zem. Byl živý. Nedařilo se mu popadnout dech.

V noci se často chodil projít. Navykl si to v osmdesátkách, když rockeři začali poslouchat hip hop. Public Enemy a Beastie Boys patřili pod stejný label jako Slayer, to tomu přechodu nahrávalo. V obchodě se skamarádil s jedním fandou Funkadelic, plachým a poďobaným bílým skrčkem, když se nad tím zpětně zamyslí, asi jel na heráku, ale tehdy mu to nedošlo. Týpek dělal tagy, psal „Zona“, kudy chodil. Brzo si přestali rozumět, Zona už měl ulic dost, „metro, vo tom to je“, chtěl buřit vagony, dělat depa, a Vernonovi se s ním tam dolů nechtělo. Nechytlo ho to – moc ho nezajímalo vyprávění o frajerech z 93MC nebo MKC, wildstyle ani žužu throw upy... Chápal, že to má něco do sebe, ale nebylo to pro něj. Jeho bavilo riskovat, že si zlomí vaz při lezení na nějakou střechu, a pak strávit dvě hodiny v tichu airbusu, dávat si přestávky na cigára a pozorovat, jak dole procházejí lidi a ani je nenapadne zvednout pohled k jeho siluetě tichého strážce.

První noc v životě bez Jean-Noa chodil, až ho pálily chodidla, a pak ještě pokračoval. Myslel na Jean-Noovy děti, a to prostě

nešlo. Sirotci bez otce. To slovo vůbec nesedělo k tomu, jak on je znal, ty tři spratky, co se bez ustání dožadovali pozornosti, sladkostí nebo dalších her.

Jean-No se schválně choval jako debil. Byl arogantní. Vždycky si jel divnou muziku, v dospívání se mu líbili Einstürzende Neubauten a Foetus, potom se dal na moralistickéj hardcore, měl rád Rudimentary Peni a úplně žral Minor Threat, a přitom chlatal jako duha. Člověk ho musel mít rád, aby s ním trávil večery, rád totiž lidi urážel. Ve čtyřiceti chtěl najednou působit na úrovni a dal se na operu. Oblíkal se jako sváteční igráček a vypouštěl z pusy jednu pravičáckou hovadinu za druhou deset let předtím, než to přišlo do módy. Tehdy to byla věc tak neobvyklá, že se to dalo považovat za určitý svéráz.

Vernon teď žil ve světě, kde by se třeba Ian MacKaye mohl dát na crack, a Jean-No už tu nebyl, aby k tomu něco prohlásil.

Další na řadě byl Pedro. Ani ne osm měsíců nato. Infarkt. Pedro se jmenoval Pierre, ale šňupal tolik koksu, že si vysloužil jihoamerickou přezdívku.

Vernon čekal před Élysée Montmartre, ještě než budova vyhořela, hráli tam tehdy The Libertines. Chtěl sbalit jednu neskutečnou holku, co byla jako asistentka na stáži v pořadu Thierryho Ardissona, mluvila jen o něm, sice dělala, že ho nesnáší, ale byla z něj úplně hotová. V dálce před sálem zmerčil kámoše a houkl na něj, byl rád, že se s tou holkou předvede, bruneta s ofinou cigaretové džíny jehlové podpatky, pařížská sériová výroba začátku milénia. A jak ho ten kámoš viděl přicházet, rozbřečel se. Mlel pořád dokola Pedro Pedro Pedro, nemohl se vymáčknot, a Vernona přemohla strašlivá únava.

Pedro si nosem prohnal s přehledem tři baráky, dvě ferrari, všechny lásky a přátelství, veškerý náznak kariéry, svůj look a všechny zuby. Nestyděl se za to, nepředstíral, že nemá problém, to ne, on si zakládal na okázalosti, hysterickém veselí, naprosto přiznané

vášni. Potíral si tím koksem dásně, měl jím posypané celé sako, znal všechny hajzlíky ve všech barech v Paříži, ty si vybíral výhradně podle použitelnosti kabinek. Když přišel na návštěvu, rýsoval ho, kde to šlo, odcházel po dvou dnech a Vernona tam nechával jako trosku. Pedro poslouchal Marvinu Gayeho, Bohannona, Dianu Ross a The Temptations. Vernon k němu domů chodil rád, zvuk byl mimořádný, křesla pohodlná a whisky, co kupoval, člověka dokázala přenést leckam – chvíli sis připadal jako gangster, pak jako soukromé očko nebo anglický dandy.

Vernon někde vystrachal fotku, kde byli všichni čtyři. On a ti tři mrtví. Pózovali kolem něj na jeho pětatřicetiny. Pěkná fotka, taková ta, co se pořizovala klasickým foťákem a nechávala se vyvolat pro kamarády. Čtyři kluci v mlze, ale byli štíhlí, samé vlasy, v očích jiskra a úsměv bez známek hořkosti. Připíjeli si, Vernon měl ten večer depku, ta pětatřicítka mu kazila náladu. Čtyři hezouni, šťastní blbečci, nic je nezajímalo a hlavně netušili, že zatím prožívají to nejlepší, co si pro ně život připravil. Skoro celý večer tehdy poslouchali Smokeyho Robinsona.

Po Pedrově pohřbu Vernon přestal chodit ven a brát telefon. Myslel si, že to je jen taková fáze, že to přejde. Nepřipadalo mu tak docela mimo, že se po tom intenzivním sledu truchlení potřebuje stáhnout do sebe.

Právě tehdy se taky dostal na mizinu, což ještě zesílilo jeho sklony všech se stranit. Pozvání k lidem na večeri radši odmítal, protože by neměl za co koupit lahev. Na večírku by vyšíloval, že se někdo bude chtít složit na gram. Vyšíloval by, že neproleze turnikety v metru. Vyšíloval by, že se mu z tenisek odchlipuje podrážka. Vyšíloval z drobností, kterých si nikdy předtím nevšímal, ale teď se mu vnucovaly s až patologickou vtíravostí.

A tak zůstával doma. Děkoval za to, v jaké žije době. Sjížděl muziku, seriály, filmy. Pomalu přestával poslouchat rádio. Od svých

dvaceti začínal každé ráno tím, že ho zapnul. Teď ale ztrácel zájem, akorát ho to skličovalo. Odvykl si poslouchat zprávy. S televizí to přišlo samovolně. Úplně ho pohltil internet. Tam ještě sem tam zkouknul novinové titulky, ale většinu času trávil na pornostránkách. Už nechtěl slyšet nic o krizi, o islámu, klimatické změně, břídlíčovém plynu, týraných orangutanech nebo Romech vykazovaných z autobusů.

Ve vlastní bublině je mu dobře. Přezívá v ní se zadrženým dechem. Každou činnost minimalizuje. Jí míň. Začal s lehčí večeří. Instantní polévka s čínskými nudlemi. Maso už nekupuje, bílkoviny jsou pro sportovce. Většinou jí rýži. Zásobí se pětikilovými pytli od Tang Frères. Omezuje cigarety – první oddaluje, s druhou vyčkává, po ranní kávě si říká, jestli má vážně chuť na třetí. Vajgly si dává stranou, aby nic nepřišlo nazmar. V okolí ví o vchodech do kanceláří, kam lidi zevnitř chodí na kuřpauzu, a když jde někdy kolem, zpomalí a ty nejdelší nedopalky vysbírá. Připadá si jako dohořívající oheň, v němž se někdy, když zafouká, rozzáří uhlíky, ale nikdy dost na to, aby od nich chytly třísky. Ohniště v posledním tažení.

Někdy ho přepadne nával energie. Otevře LinkedIn a sestavuje si seznamy starých známých, co vypadají, že ještě mají práci, a slibuje si, že se jim ozve. Představuje si, co by jim vyprávěl, začalo by to historkou o holkách. Svým sukničkářstvím umí kluky naladit na pohodovou debatu. Takže by řekl – byl jsem mimo Paříž, brousil jsem jednu Maďarku, která mě vzala do Budapešti, nebo takovou nádhernou Američanku, která byla pořád na cestách, na národnosti nezáleží, hlavně aby to vypadalo, že se skvěle bavil, no a teď jsem tady a sháním džob, cokoliv, nevěděl bys náhodou o něčem. Zahrál by to trochu světácky, vyklidněně, aby nepůsobil jako nervák. Co se týče prachů, tam by moc pohádek nevymyslel, je na něm znát, že nemá ani vindru. Stejně nikdy nebyl ve vatě. Svého

času to přidávalo na důvěryhodnosti. Tak to fungovalo před rokem 2000, než v davu na koncertech všichni začali jakoby nic nosit nové a drahé značkové křusky, na ruce nejnovější model luxusních hodinek, úzké, padnoucí džíny, podle střihu koupené v tom samém roce. S příchodem Zadig & Voltaire nuzota ztratila svou poetickou auru – po desetiletí přitom byla známkou opravdového umělce, takového, co odmítá zaprodat duši. Dneska platí smrt poraženým, rock nevyjímaje.

Nikdy ale nikomu nezavolá, aby poprosil o pomoc. Neuměl by vysvětlit, co mu v tom brání. Měl spoustu času o tom přemýšlet. Tu záhadu nerozloukl. Přečetl si na internetu doporučení věnovaná patologickým prokrastinátorům. Sepsal si seznam toho, co může ztratit, co riskuje, a toho, co může získat. Nic to nemění. Nikomu nezavolá.

Alexandre Bleach je mrtvý. Když Vernon vidí jeho jméno znovu a znovu vyskakovat na Facebooku, hned mu to nedocvakne. Našli ho mrtvého v hotelovém pokoji.

Kdo za něj zaplatí dlužné nájem? To ho napadne jako první. Na maily a zprávy mu v posledních týdnech nepřišla žádná odpověď. Na jeho volání o pomoc. Byl zvyklý, že si Alex dává načas. Vernon na něj spoléhal. Jako pokaždé, když se dostal do úzkých. Alexandre ho nakonec vždycky založil.

Vernon sedí před počítačem – v hrudi se mu mísí protichůdné nebo vzájemně cizí pocity, jako kočky strčené hbitou a nemilosrdnou rukou do jednoho pytle. Internetem se to šíří jako lepra. Alexandre patřil všem už dlouho. Vernon si myslel, že je na to zvyklý. Když Alexandrovi vyšla deska nebo vyrazil na turné, nešlo to propásnout. Přes den neuplyne ani hodina, kdy by ho člověk neviděl, jak se někde nakrucuje a tím svým sametovým fetišáckým hlasem sladce brouká nějaké nesmysly. Sláva Alexandra zasáhla

jako náraz kamionu: nezdálo se, že z toho vyvázl bez zranění. Problém nebyl, že by mu narostl hřebínek, spíš že propadal zběsilému zoufalství, které jeho blízké unavovalo. Není snadné sledovat, jak někdo dosahuje toho, o čem ostatní jen sní, a jako bonus ho muset utěšovat.

Fotky mrtvoly v hotelovém pokoji se ještě neobjevily. To ale přijde. Alex se utopil. Ve vaně. Uspala ho koprodukcce šampaňského a léků. Kdoví, co sakra dělal sám, uprostřed odpoledne, v hotelové vaně. Kdo vůbec ví, proč byl ten chlap tak zoufale nešťastný. Alex to musel podělat až k smrti. Ten hotel je moc průměrný, aby probouzel fantazii, ale ne dost ubohý, aby to působilo exoticky. Často si takhle na několik dní zaplatil pokoj ve městě, stačilo mu podezření, že před domem viděl někoho s foťákem, a šel přespat jinam. Alex měl hotely rád. Bylo mu šestačtyřicet. Kdo si s předáváním počká až na práh andropauzy? Michael Jackson, Whitney Houston... bude to asi nějaká černošská záležitost.

Bleach se rád vídal s dávnými kamarády. Přicházelo to na něj jako chcaní, ale přicházelo to pravidelně. Neozval se celý rok, někdy dva, a pak začal volat jako šílenec nebo bombardovat maily, taky byl schopný kámoše bez ohlášení přepadnout doma. Na skleňičku do baru se s ním jít nedalo. Každý rozhovor do pěti minut přerušil nějaký fanoušek, a ti dovedou být pěkně agresivní. Nebo totální magoři. Fandové, co se vetřou do rozhovoru, jsou zpravidla silný kafe. Když chtěl Alexandre vidět Vernona, zavolaal a pozval se k němu na návštěvu. Pili pivo a dělali, že je vše při starém. Bylo to k smíchu. Alexandre si jedním songem vydělal tolik, kolik někdo jako Vernon neviděl ani za dvacet let podnikání. Jak by tahle maličkost mohla nepoznamenat jejich vztah?

Alex si mezi ostatními celebritami našel spoustu přátel. Byl ale přesvědčený, že s úspěchem mu skončil „skutečný život“. Vernon se ho často snažil přesvědčit, že to je nepodložená domněnka:

kolem třicítky věci začnou ztrácet lesk, ať už je člověk socka, nebo superstar, u nikoho to nemá vzestupnou tendenci. Rozdíl je v tom, že ti, co se nevezou na vlně úspěchu, nedostanou žádnou náplast. Když někdo objíždí svět v první třídě, šuká nejhezčí holky, má po ruce cool dealery nebo investuje do harleyů, není to proto, že ho opouští mládí. Alex ale nechtěl nic slyšet. A vážně se asi cítil tak strašně, že ho těžko šlo přesvědčovat o tom, jaké má štěstí.

Když Alexandre poprvé vešel do obchodu, byl to ještě capart. S těma svýma velkýma očima lemovanýma dlouhými, zatočenými řasami působil dětsky. Přišel s lahváčem Jenlainu, usadil se na stoličku a nechal si pouštět desky. Vernona vždycky bral jako toho, kdo ho do té magie zasvětil: toho, kdo mu jako první pustil živé dvojalbum Stiff Little Fingers, The Redskins, první EP Bad Brains, *Peel Sessions* od Sham 69 nebo *Fight or Die* od Code of Honor. Alex byl ještě nezletilý, tváře měl buclaté a na nic si nehrál. Jeho úsměv byl určitě zásadním faktorem jeho raketového vzestupu – ten úsměv měl stejný efekt jako videa koťátek na YouTube. Člověk by musel být otrlý jako psycho killer, aby to s ním nic neudělalo. Alex prznil struny a kvílel, tak jako všichni, v jedné kapele za druhou. Jak to tak bývá, sláva udeřila tam, kde to nikdo nečekal. Na tehdejší scéně byla spousta borců jednoznačně předurčených k úspěchu. Po těch se ovšem, do jednoho, víceméně slehla zem. Alexova záliba v drogách se projevila až později a smetla s sebou všechno, co jí stálo v cestě. Ale tenhle kluk měl do hrudi vždycky vraženou neviditelnou kudlu. Marně se smál při sebemenší zámince, jeho pohled narušila nějaká trhлина, která se dál nelítostně prohlubovala.

Vernonovi vrtá hlavou nechutně pragmatická otázka: kdo za něj bude platit nájem? Začalo to krátce po Jean-Noově smrti. Potkali se náhodou u zastávky Bonsergent. Alexandre se mu vrhl do náruče. Neviděli se dlouho, naposled na koncertě Trickyho

v Élysée Montmartre. První minuty byly rozpačité, zkalené nuceným hraním divadýlka, že si toho jako staří kámoši mají tolik co říct – jako by snad Vernonovo vyprávění o kšeftech na eBayi bylo stejně zajímavé jako historky o nocích prosmažených s Iggyem Popem na jeho jachtě – to nakonec s Alexem bylo vždycky dost v pohodě.

Alex byl tenkrát sjetej jak hovado. Ta pomatená horlivost a překotná dikce značily, že už se nějakou dobu nezastavil doma, ale měl by to zvážit. Chodníky byly zasněžené a potřeboval přidržovat za loket, aby se nesložil. S nadšením sobě vlastním trval na tom, aby s ním Vernon zašel za dealerem, co bydlí kousek. Byl to patolízal se šprtským ksichtem, co skládal hudbu na GarageBandu. Kouřil holandskou trávu, tak silnou, že z ní člověka hned rozbolela hlava. Za každou cenu jim musel pustit svoje „nový tracky“. Přetrpěli sérii syntákových stop navrstvených na přinejmenším rozpačitých beatech. Alex už byl moc, poslouchal ty sračky s totálním zaujetím a při tom dealerovi vysvětloval, že pracuje s hertzy, kmitočty zvuku, a že při určitém uspořádání se jimi dá ovlivnit fungování mozku. V tomhle povídání o synchronizaci mozkových vln se totálně zapastil a ten týpek mu visel na rtech. Pravda byla všeobecně známá – Alex už léta nedokázal nic složit. K „alpha waves“ se uchýlil proto, že nezvládal dát dohromady tři akordy nebo napsat refrén, co by za něco stál.

Když se zas ocitli na chodníku, byla už noc. Auta skoro nejezdila a v ulicích bylo divně bílo a ticho. Vernon se vysmíval nějaké herečce na billboardu, co celá v černém nakrucovala zadek na motorce. Řekl něco nemilého jako „ta vypadá tak marně, že bych si to radši rozdál s nafukovací pannou“ a Alexandre se nuceně zasmál. Bylo jasné, že ji zná. Vernon si říkal, jestli s ní něco měl. Alex se holkám líbil, k tomu ani nepotřeboval prodávat desky. Měl spoustu kamarádů mezi celebritami, takovými těmi lidmi, co víte,

jak se jmenují i jak vypadají, aniž jste je kdy potkali. Jejich čísla si na mobil ukládal pod falešnými jmény, kdyby mu ho náhodou někdy ukradli nebo ho ztratil. Z představy, že by se kdokoliv dostal k jeho kontaktům, byl úplně na nervy. Když mu mobil zazvonil, často na něj zmateně zíral, protože si nemohl vzpomenout, komu zobrazená přezdívka patří. Takhle se musel zamyslet například nad „SB“: byla to Sandrine Bonnaire, Stomy Bugsy, Samuel Benchetrit, nebo to snad byl ještě kryptičtější kód třeba pro Sprostá Buchta nebo Silák BDSM? Nemohl si vzpomenout až do chvíle, kdy si poslechl hlasovku: „SB“ znamenalo „severní balkon“, tam si totiž hodiny povídal s Julienem Dorém. Tehdy mu to muselo připadat jako jasná věc. Jako spousta bizarností, co se stanou po třetí hodině ráno.

Vernon se zeptal „a pamatuješ si Jean-Noa?“ Jasně že si ho pamatoval. Chvilku spolu hráli v Nazi Whores, na samém začátku devadesátek. Neviděli se pak přes deset let. Jean-No Alexe nesnášel, stejně jako všechno, co představoval – intošský rock, buržoustkou bojovnost, a ze všeho nejvíc ten ohromující úspěch, co se nedal přisuzovat kontaktům a ze kterého bylo Jean-Noovi nanic. Hrávali spolu, pohybovali se ve stejných kruzích – a jeden z nich vyletěl ke hvězdám, kdežto druhý se ani neodlepil od země. Jean-No to srovnání neunesl – vysmívání se Alexovi patřilo k jeho časově náročnějším koníčkům. „Víš, že umřel?“ a Alex zblednul, otřesený. Vernon byl z těch bezelstných emocí celý nesvůj, ale neměl to srdce dodat „netvař se takhle, upřímně, on tebe nemohl vystát“. Alex trval na tom, že Vernona hodí tágem domů, a následně se pozval k němu nahoru. Brzo se naladili na stejnou vlnovou délku – dvou křečků, co zběsile šlapou ve stejném kolečku. Alex se svinul na gauči a přišel si jako ve vajíčku. Stísněný prostor toho bytu se mu strašně líbil, choulil se a cítil se u Vernona v bezpečí. Poslouchali Dogs, což se ani jednomu z nich nepříhodilo už dvacet let. Alex zůstal tři dny. Byl posedlý něčím, čemu říkal „výzkum“

binaurálních rytmtů, a donutil Vernona poslouchat několik druhů vln, které měly silně ovlivňovat podvědomí, ale zkouška prokázala, že dokážou vyvolat leda migrénu. Alex u sebe měl pět gramů. Dali si je beze spěchu, jako staří mazáci. Vernon co chvíli vytuhnul – koks ho uvolňuje a uspává – a Alex u něj na gauči začal sám sebe zpovídat. Měl s sebou starou kamerou, a než Vernon přišel k sobě, nakupil vedle televize tři hodinové kazetky, načež spustil úplně absurdní show – „to je moje závěť, kámo, chápeš? Odkazuju ti ji. Tak moc ti důvěřuju.“ Už nevěděl, čím je. Pak se vrátil ke svému povídání o vlnách delta a gama, tvůrčím procesu a úmyslu dělat muziku, co působí jako droga a ovlivňuje neuronové obvody. Vernon byl zoufalý, Alex mu ty příšernosti pořád nutil do sluchátek.

Vernon šel do obchodu pro colu, cigára, chipsy a whisky. S kamarádovou kreditkou. „Ty tady ale fakt nemáš vůbec nic k jídlu, z čeho teď vlastně žiješ? Mám ti tu nechat nějakou škváru?“ Vernon byl pozadu se dvěma nájmý a zoufale se snažil, aby se to nepřehouplo do třetího, městská legenda totiž pravila, že do třech měsíců ještě vystěhování nehrozí. A tak to začalo. Alexandre mu na účet poslal obnos v hodnotě tří nájmů – přísahám ti, že z nás dvou z toho mám větší radost já. A když odcházel, přemlouval Vernona „zavolej mi, když budeš potřebovat prachy, vždyť víš, že já je mám... Slibuješ, že to uděláš?“

A Vernon to udělal. Napřed si říkal, že si poradí nějak jinak, ale když už byl pozadu čtvrtý měsíc, udělal to. Alex ho založil. Bez okolků. A po pár měsících mu Vernon zavolal znovu. Bylo mu to nepříjemné, ale taky ho to vracelo do dětských let. Do doby, kdy byli jeho rodiče ještě na světě a mohl se spolehnout, že by ho *in extremis* vytáhli z průšvihů. Na tomhle systému přátelské pomoci bylo něco, co mu to bezstarostné dětství připomínalo. A Alex ho postavil na nohy. Zařadil si Vernonovo číslo účtu na seznam opakovaných plateb – a na tři kliknutí mu vždycky zachránil zadek.

Vernonovi se nechtělo říkat si o pomoc, pokaždé s tím otálel do poslední chvíle. Osciloval mezi provinilým vztekem a vděčnou úlevou. Všichni zabředali do finančních problémů, jen Alex na tom byl čím dál tím líp. Vernon vždycky poslal šek domácímu, pak si nakoupil zásobičku cigaret a jídla a zbytek si úzkostlivě strážil v kasičce, aby měl každý den na pivo. Takhle přežíval.

Někdo zvoní. Vernon neotvírá. To bude pošťák s obsílkou. Nikdy nic nepodepisuje. O žádné úřední papíry už se nestará. Přišlo to postupně, časem mentálně ochrnul – čím dál tím víc relativně snadných úkonů začíná být nad jeho síly. Ztlumí muziku a čeká. Neodcházejí. Teď klepou na dveře. Vernon sedí na posteli, ruce propletené na kolenou, je na to zvyklý – čeká, až odejdou. V zámku se ale ozve nezvyklý zvuk, někdo se zvenku snaží odemknout. Okamžitě chápe, co se děje. Beze slova spěchá pro džíny a navlékne si čistý svetr. Když se dveře otevírají, zavazuje si tkaničky na starých nízkých martenskách. Připadá si tak horečnatě, jako by mu zrovna najel špatnej speed. Vejdou čtyři muži a přeměřují si ho pohledem. Ten v jejich čele se ujme slova, „to jste nám mohl otevřít, pane“. Prohlíží si ho, snaží se ho odhadnout. Kolem krku má uvázanou elegantní námořnický modrou kravatu a na očích nasazené brýle s červenými obroučkami. Šedý oblek je mu krátký. Nevzrušeně čte z tabletu – blablabla se sídlem na blebleble, vy, pan blablabla, jste nájemce bytové jednotky...

To zkurvený nájemný platí deset let. Deset. Zaplatil přes 90 000 euro. Do kapsy debila, co v životě nehnul ani prstem. Jeho domácí je určitě jeden z těch dědiců, co pořád žehraj, kolik zaplatí na daních. Během těch deseti let s tím bytem vůbec nic neudělal – člověk ho musí uhánět, aby nechal opravit aspoň bojler. 90 000. Ani hodina práce, ani jednou se tu neukázal, nic do bytu neinvestoval. A Vernon musí pryč.

Vernon upírá pohled na zřízencovy kalhoty, tam, kde mu obepínají stehna. Čeká, až skupinka mužů sepíše seznam jeho majetku a zase odejde, aby mohl něco vymyslet. Kdyby si ho banky už roky nevedly na seznamu neplatičů, vypsal by těm chlapům šek a všechno by mohlo začít zase nanovo. Nakonec to určitě půjde nějak zařídit – ten, co bude nejspíš zámečník, vypadá jako sympáček. S tím svým staromilským hustým knírem by z fleku mohl do odborů. Vernon doufá, že zámek paklíčem nepoškodil, výměnu si nemůže dovolit. Co když bude muset přece jenom na chvilku někam vyrazit. Ono už tu není moc co ukrást – ten křáp, co používá jako počítač, by za vloupačku nestál ani uprchlíkovi z Kosova. Monitor i se skříní váží snad tunu a patří už do sběru. Zřízenec ho vybídne, aby si posbíral, co bude v následujících dnech potřebovat, a opustil byt. Nikdo z nich neříká tak to zatím nechme být, přijdeme jindy, dáme mu deset dní, aby se vzchopil, a uvidíme. Dva vazouni, co zatím nepronesli ani slovo, zakempí uprostřed místnosti a bez sebemenší nevráživosti mu radí, aby co nejrychleji uposlechl.

Vernon se dívá po místnosti – co by se jim tak dalo nabídnout za trochu času navíc? Cítí, jak mezi muži roste znepokojené podráždění – mají obavu, že bude násilný. Jsou zvyklí na patos a řev. Vernon si řekne o čtvrt hodiny, zřízenec si povzdechne – ale ulevilo se mu: nemá co do činění s bláznem.

Vernon vyleze na stoličku, aby ze skříně sundal tu nejobstojnější tašku, kterou má. Když slézá, na ramena mu padají chuchvalce šedého prachu. Kýchne. Některé situace jsou tak bizarní, až si člověk ani nechce přiznat, že se skutečně dějí. Plní tašku věcmi. Sluchátka, iPod, džíny, Bukowského korespondenci, dva svetry, všechny spodky, podepsanou fotku Lydii Lunch, pas. Zděšením mu to nemyslí. Jelikož se zrovna dozvěděl o Alexově smrti, napadne ho sáhnout na dno skříně za perfektně uspořádané štosy

Maximum Rock'n'roll, Mad Movies, Cinéphage, Best a Rock & Folk pro balíček tří kazet, co u něj Alexandre nahrál, když tu byl naposled. Mohl by je zkusit prodat... Pak se přezuje z martensek do svých oblíbených bot. Popadne žlutý budík, který si před deseti lety koupil na čínském tržišti a dobře mu slouží. Tašku má těžkou. Beze slova odchází z bytu. Na chodbě ho zřízenec zastaví, ne, nemá zájem o žádný konkrétní sklad, ano, měsíc na vyzvednutí věcí, tady podepsat, samozřejmě. Pak jde po schodech dolů, vlastně pořád přesvědčený, že je to všechno jen jako, že se zase vrátí.

Na schodišti potká vrátnou. Vždycky pro něj měla slabost. Vernon je nájemník snů, single, nikdy nezapomene utrousit poznámku o hluku ze stavby, co zrovna probíhá v ulici, nebo o počasí a k tomu sem tam přihodí nějaký ten vtípek – neškodné flirtování, co nikam nevede, ale šedesátnice je okouzlená. Zeptá se, jak se má – neví, že k němu přišli se zámečníkem. Nenachází slova ani odvalu jí to říct. Nepřekvapuje ji, že s sebou táhne tak velkou tašku, nesčetněkrát už ho viděla jít s takovým nákladem na poštu. Až teď si Vernon všímá, jak se za tu situaci stydí. Naposledy ho vyhodili z gymplu. Přišel na hodinu na tripu s kamarádem Pierrotem, který se později za nedělního úsvitu oběsil z mostu – poslali je k řediteli a ten je vyloučil. Ta vzpomínka ho v myšlenkách zavede zpátky do kuchyně v rodném domě. Rodiče umřeli mladí. Stejně si není jistý, jestli by mu teď byli pomohli. Byli přísní. Strachovali se, aby nesešel na scestí, všechny ty řeči o rock'n'rollu se jim vůbec nezdály. Chtěli, aby se dostal do státní správy. Podnikatel, to podle nich zákonitě muselo skončit špatně. Nakonec měli pravdu.

Na ulici ho začínají napadat věci, co v bytě neměl nechávat, a v hrudi jako by se mu spustila lavina kamení. Konečky prstů se dotýká úředního lejštra, složeného na čtyřikrát v zadní kapse. Ruce se mu třesou, už ho neposlouchají. Musí se vzchopit, v klidu se zamyslet a přijít na to, jak to všechno srovnat. Tisíc euro. To je

hodně, ale nějak by se to sehnat dalo. O nic ještě nepřišel – zaleží mu na větším počtu věcí, než by čekal. Hodinky od Jean-Noëla. Zkušební vzorky prvního alba Les Thugs, k nimž se dostal náhodou, když se k němu na nějakou dobu nasáčkoval manažer labelu Gougnaf Mouvement. Placatka Motörhead, kterou mu Eve přivezla z výletu do Londýna. Původní tisk fotky Jello Biafry, kterou pořídila Carole v New Yorku. A Selby s věnováním.

Hrozba vystěhování se nad ním vznášela už tak dlouho, že ji nakonec vnímal jen jako poplašnou sirénu během předem vyhrané války. Kdyby byl Alexandre ještě naživu, Vernon by věděl, co dělat: vyrazil by k němu a nasadil všechny páky, aby ho sehnal. Vůbec by se nestyděl – a jeho odvžkej kámoš by měl radost, že ho z toho průseru může dostat. To byla nakonec Vernonova úloha: dávat Alexovým penězům nějakou skutečnou hodnotu.

Kdyby prostě zvednul zadek a za Alexandrem se dokopal, místo aby mu jen sem tam poslal zdvořilý mail a čekal, až se probudí. Kdyby se byl vetřel k Alexovi domů, všechno by bylo jinak. Zfetovali by se spolu, v pohodě, doma – a Alex by si nešel dát vanu v nějakém zasraném hotelu. Místo toho by poslouchali živáky Zeppelinů z Japonska.

Po městě se Vernon bez peněz pohybuje už nějakou tu chvilku. Kinosály, obchody s hadrama, hospody, muzea – není moc míst, kde by se dalo posedět v teple bez placení. Zbývají nádraží, metro, knihovny, kostely a pár laviček, které ještě neodstranili, aby se na nich lidi jako on nezdržovali zadarmo moc dlouho. Na nádražích a v kostelích se netopí, k lezení do metra načerno s tou taškou nemá odvalu. Jde po třídě des Gobelins na náměstí d'Italie. Má štěstí, do ulic teď zpřímá svítí slunce, přestože poslední dny pořád pršelo. Kdyby byl vydržel ještě měsíc, už by oficiálně začala zima.

Snaží se zvednout si náladu očumováním holek, co jdou ulicí. Svého času na oslavu jediného slunečního paprsku vytáhl to